

Trebuia să fie
o aventură de-o noapte,
dar soarta a avut
alte planuri!

11:11

un nou început

AUTOARE DE BESTSELLERE USA TODAY

MICALEA SMELTZER

TRADUCERE DE KARLA DEDU-FOTESCU

LEDA BAZAAR

ROMANCE

MICALEA SMELTZER

Traducere din limba engleză de
KARLA DEDU-FOTESCU

*Fetelor care adoră bărbații cu ochelari.
Cu plăcere!*

PARTEA ÎNTÂI

Capitolul unu

ÎMI RELAXEZ MÂNA PE VOLAN, IAR ÎNCHEIETURILE albe ale degetelor revin lent la culoarea roz în timp ce trec pe lângă indicatorul de intrare în orașul Parkerville, Maine. Să mă mut în partea opusă a țării cu toate lucrurile băgate într-o dubă nu a fost cea mai inteligentă mișcare, de vreme ce urăsc să conduc și nu am mai fost niciodată la volanul unui vehicul mai mare decât o berlină.

Cel mai ușor ar fi fost să angajez cu o firmă specializată în mutări, iar eu să zbor cu avionul, dar am vrut s-o fac pe cont propriu și aveam nevoie de călătoria asta ca să-mi limpezesc mintea.

Am lăsat în urmă, în California, tot ce îmi era cunoscut, dar, cum divorțul meu se finalizase, nu mai puteam să rămân acolo. Nu mă mai simțeam ca acasă.

Și, mai mult decât orice, am nevoie de o schimbare majoră în viață.

Vechea Via nu și-ar fi dat niciodată demisia și nu ar fi cumpărat niciodată pe nevăzute o clădire într-un oraș pe care nu l-a vizitat niciodată.

Așa e. Nu o simplă casă – o clădire întreagă.

Noua Via? E disperată să evadeze din captivitatea în care s-a închis de una singură cu mult timp în urmă.

Îmi doresc noi aventuri. Îmi doresc să fac lucruri pe care nu am avut niciodată ocazia să le fac, de vreme ce m-am măritat de tânără și mi-am îndreptat toată atenția spre absolvirea Dreptului și apoi spre muncă. Tot acest efort, și uite ce mi-a adus asta! Nefericire și, pe deasupra, un divorț.

Inspir tremurat și arunc o privire la luminile verzi și strălucitoare ale ceasului de bord.

11:11 p.m.

Închid ochii și îmi pun o dorință.

Îmi doresc ca mutarea asta să fie ceea ce trebuie.

Rapid, mă concentrez din nou la drum și studiez împrejurimile.

Poate că e de prost-gust să îți pui o dorință când vezi un anumit număr sau o stea căzătoare, dar o să accept orice potențial noroc pe care mi-l oferă universul.

În timp ce mă plimb pe străzile necunoscute din micul oraș, trimit către universul pomenit mai devreme un „mulțumesc” mut că e aproape miezul nopții. Când opresc în fața clădirii vechi din cărămidă, nu e nici țipenie de om pe afară. Parterul va fi renovat curând, fiind transformat într-un atelier de artă, iar eu voi locui în apartamentul de la etajul superior. Când am descoperit acest mic beneficiu, nu am mai văzut rostul să cumpăr o casă.

Mă aplec peste volan în timp ce admir detaliile structurale. Când am cumpărat-o, mi-am dat seama că va fi mult de muncă la ea, dar să știi și să vezi sunt două lucruri total diferite.

Încă o dată, sunt recunoscătoare pentru ora târzie în timp ce încerc să fac o parcare laterală în fața clădirii. Probabil că aș fi intrat în panică dacă s-ar fi învârtit pe aici ceva spectatori, martori ai haosului când dau cu spatele, apoi dau în față, îndrept din nou mașina și dau iarăși cu spatele. Îmi ia 15 minute să parchez duba cât de cât decent în locul desemnat. Sper că e parcată suficient de bine ca să nu primesc din

prima zi o amendă pentru parcare. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să mă prezint acestui oraș cu o încălcare a legii. Deși cu norocul meu n-ar fi de mirare, având în vedere că n-am prea avut deloc în ultima vreme.

După ce parchez duba, îi trimit un mesaj surorii mele mai mici, Izzy, să o anunț că am ajuns.

Aproape instantaneu, telefonul îmi vibrează în mână. Accept apelul pe FaceTime cu o mișcare a degetului, știind sigur că arăt groaznic. De aproape o săptămână stau la diverse hoteluri. Sunt aproape 50 de ore de condus de la vechea mea casă la cea nouă, așa că am hotărât să nu mă grăbesc.

Pe lângă asta, anxietatea mi-a fost puternic amplificată de condusul dubei pe perioade lungi de timp.

Chipul lui Izzy apare pe ecran, cu părul prins la spate într-un coc strâns. Machiajul îi e impecabil, cu buzele de un roșu-sângerieu intens. Camera în care se află e slab luminată, dar, după cum arată fundalul, e într-un separeu la un restaurant.

— Iei o cină târzie?

La ea, e trecut de ora opt.

Ridică din umeri, făcând tricoul cu un umăr gol să-i alunece și mai jos.

— E pentru un filmuleț.

Izzy și-a făcut un vlog pe când avea 16 ani și a adunat rapid o mulțime de urmăritori. Acum, la 25 de ani, a creat un imperiu folosindu-se doar de numele și de personalitatea ei.

— Nu trebuia să mă suni, zic, înăbușindu-mi un căscat.

Sunt pregătită să mă bag în pat, doar că patul meu e în dubă, deci asta nu se va întâmpla prea curând. Măcar am fost suficient de inspirată când am plecat încoace ca să-mi cumpăr un sac de dormit.

— Aprinde lumina sau ceva, prostuțo! Nici nu pot să-ți văd fața, mă dojenește ea jucăuș, proptindu-și bărbia în pumn.

— A, da!

Ascultătoare, aprind lumina de deasupra.

— Diseară să-ți dai cu puțină cremă sub ochi! Cearcănele tale arată ca ale unui vampir, și nu în sensul drăguț.

Îmi face cu ochiul.

— Ha-ha! mă prefac eu că râd și mă frec la ochi, dar nu îmi pot reține zâmbetul mic ce mi se furișează pe chip. Așa voiam eu să arăt!

Se apropie și mai mult de ecran.

— De fapt, semeni puțin cu Robert Pattinson în *Batman*. Mă studiez în mica fereastră a apelului și mă înfior. Nu mă minte.

— Am uitat că mă machiasem.

— Se vede!

Chicotește, apoi se apleacă într-o parte, aproape dispărând de pe ecran, și ia o mușcătură din ceva ce nu văd.

— Nu uita să te demachiezi! E important să ai grijă de pielea ta. Amintește-ți ce ți-am spus – mai întâi te demachiezi cu ceva pe bază de ulei și apoi te speli!

Îmi iau paharul din suport și îl duc la gură, doar ca să descopăr că e gol. Minunat!

— Mda, îmi amintesc.

Uitasem. Am prea multe pe cap ca să-mi fac griji pentru ordinea în care ar trebui să folosesc produsele de îngrijire a pielii pe care m-a silit Izzy să le cumpăr.

— Ar trebui să închid ca să-mi duc o parte din lucruri în casă. Tè sun mâine.

— Bine – voiam doar să te văd. Mi-e dor de tine!

Se încrunță și ochii i se umplu de lacrimi. Izzy locuiește în LA, deci, chiar și înainte de marea mea mutare, tot eram despărțite de câteva ore, însă acum suntem pe coaste opuse.

— Și mie mi-e dor de tine! Ar trebui să vii în vizită după ce mă instalez și deschid atelierul. Ai putea face un vlog.

Oricât de mult aș detesta să fiu filmată, mediatizarea ar putea face minuni pentru mine.

Se joacă cu lăntișorul de aur de la gât, încercând să nu zâmbească.

— Tu nu vrei niciodată să fii în vlogurile mele.

Ridic din umeri.

— Asta era înainte.

Când eram avocată și măritată și nu îmi făceam griji pentru ziua de mâine.

Își lasă capul într-o parte și ochii i se umplu de milă.

Simt un gol în stomac când îi văd expresia. Nu vreau să-i fie milă de mine. Nici *mie* nu vreau să-mi fie milă de mine. Deja mi-am jelist căsnicia. S-a dus, s-a terminat. L-am lăsat pe Chase în trecut. Familia mea nu îmi înțelege nevoia de a mă muta atât de departe, dar lucrul de care am nevoie ca să mă vindec e un nou început, o viață complet nouă într-un loc unde nu mă cunoaște nimeni.

— Corect! spune ea în cele din urmă. Mi-ar plăcea să o fac atunci când vei fi pregătită.

— Te iubesc, Izzy-Tizzy!

Își dă ochii peste cap când aude porecla și scoate limba la mine.

— Eu te iubesc mai mult, Via-Mia! Dă-mi mesaj după ce te instalezi ca să știu că nu te-a măcelărit cu toporul vreun ucigaș dintr-un orașel oarecare și nu te-a dat la porci pe post de hrană!

Pufnesc în răs.

— Asta e un scenariu foarte detaliat, și acum sunt îngrozită, așa că îți mulțumesc!

— Cu plăcere! Pa!

Ridică două degete arătând semnul păcii, apoi apelul se întrerupe.

Liniștea umple cabina dubei. E un memento puternic. Acum, sunt doar eu.

Îmi ia mult prea mult timp să adun energia necesară ca să mă dau jos din dubă. Am picioarele țepele și vezica urlă la mine. De mai bine de 30 de minute am nevoie să fac pipi, dar am refuzat să opresc când am simțit prima dată nevoia.

— Cheile ar trebui să fie pe aici, pe undeva, bombăn în barbă în timp ce mă îndrept spre clădire.

Agenta imobiliară a zis că mi le lasă sub ghiveciul de flori în formă de pitic. Am crezut că glumește, până mi-a trimis o poză. Inițial, nu mi-a venit să cred că lasă pur și simplu cheile unei întregi clădiri sub un ghiveci de flori, dar apoi mi-am dat seama că lucrurile se fac altfel în orașele mici. Asta, și faptul că a râs de mine când am întrebat-o dacă le-ar folosi cineva să intre prin efracție.

Acum, că stau în fața clădirii dărăpănate, înțeleg de ce întrebarea mea a fost atât de amuzantă. Am văzut poze cu clădirea înainte să o cumpăr, însă acum că, sunt aici, sunt convinsă că fotografia a folosit unul dintre acele filtre de înfrumusețare. În lumina stâlpilor de iluminat stradal de modă veche, clădirea din cărămidă pare că o să se dărâme dacă un lup o să sufle spre ea puțin prea tare. În mod ironic, cam la fel ca în cazul meu.

Ghiveciul în formă de pitic e lângă ușă, așa cum mi-a promis. Îl ridic și iau brelocul din ascunzătoare. De el sunt prinse două chei, una pentru ușa din față a atelierului și una pentru apartamentul de la etaj.

În timp ce mă holbez la chei, îmi dau voie să am un moment scurt de genul „Ce mama naibii?”

Nu-mi vine să cred că fac așa ceva!

Strâng cheile în pumn și marginile zimțate mi se înfig în palmă. Mă doare un pic, deși mult mai puțin decât inima zdrobită. Se potrivește. Un nou început ar trebui să fie un pic dureros. Durerile de creștere sunt normale. Cu cheile în mână, mă hotărâsc aici și acum să le accept pe toate.

Când ajung să mă simt puțin mai bine, mă apropiu de ușă și intru.

Dar, când mă uit la spațiu, la noul meu început, inima mi se oprește în loc.

— Ei, futu-i!

Capitolul doi

ÎN LUMINA ZILEI ARATĂ ȘI MAI RĂU.

Analizez spațiul atelierului cu mâinile proptite în șolduri, simțindu-mă complet neputincioasă. Parcă am o strângere în piept când văd praful, mizeria și jegul care vor trebui curățate. O să am nevoie de un costum de protecție. Pe bune! Probabil că locul ăsta e plin de rozătoare și gândaci. E visul oricărui colecționar maniac. Tot spațiul e plin de teancuri de ziare, un munte de mărunțișuri și mobilă deteriorată.

Partea bună este că apartamentul de deasupra arată mult mai bine. Din câte îmi dau seama, cel puțin ultimul locatar a știut cum să mențină curățenia. Sigur, o să trebuiască să-l aranjez puțin, dar asta nu-i nimic în comparație cu sarcina la care mă uit acum.

Eu sunt singura vinovată. Agentă imobiliară m-a avertizat că locul acesta va avea nevoie de o renovare. Cred că ar fi putut fi mai clară, dar și eu aș fi putut întreba. Sincer, mi-a fost teamă să nu dau bir cu fugiții dacă cercetam lucrurile prea în amănunt. Și refuz să dau bir cu fugiții.

Scot telefonul din buzunarul de la spate al blugilor și deschid aplicația de Note ca să pot întocmi o listă cu lucrurile pe care trebuie să le fac.

Prioritatea numărul unu: să aduc URGENT un tombe-ron. Următoarea, să angajez un constructor care să renoveze

acest loc. De asemenea, va trebui să găsesc cel mai apropiat magazin și să-mi cumpăr electrocasnice noi. Frigiderul și aragazul din apartament sunt relicve din anii '80. Dacă ador să mai fac ceva în afară de crearea operelor de artă, acel lucru e să gătesc, așadar electrocasnicele moderne sunt o necesitate.

Mulțumită de începutul listei mele, o las deoparte și pe moment hotărâsc să ignor dezastrul căruia trebuie să-i dau de cap. În clipa asta, am nevoie de un mic-dejun, și, de vreme ce nu am nimic de mâncare, sper că există prin apropiere un local sau un restaurant la care să ajung mergând pe jos.

Ajunsa în fața clădirii, în lumina zilei, studiez împrejurimile. Atelierul meu pare să fie în mijlocul centrului vechi. Și, printre clădirile de vizavi, întrezăresc crâmpoșe de apă. Atmosfera e idilică. Majoritatea clădirilor originale din cărmidă sunt bine întreținute, spre deosebire de cea pe care am cumpărat-o, și, deși orașul e mic, e plin de viață. Trecătorii stau de vorbă unii cu ceilalți, toți cu zâmbete pe chipuri. Câteva magazine au ușile deschise și proptite, iar florăria de pe colț are buchete de flori expuse afară.

Zâmbesc în barbă și continui să merg pe stradă, deja convinsă că aici e locul meu.

Sentimentul acesta al unei comunități simple nu există în San Francisco.

Mai în față, pe lateralul clădirii e scris LOCALUL NORMEI cu litere groase, galbene.

Ca la un semn, îmi chiorăie și stomacul.

Clopoțelul de deasupra ușii se aude când o deschid, anunțându-mi prezența.

Și fiecare pereche de ochi din local se fixează asupra mea.

Încremenesc sub privirile lor curioase, cu inima în gât. Dacă ar fi să mă iau după ochii mari, care nu clipesc, aș zice că arăt de parcă m-am prăbușit aici de pe o planetă extraterestră, dar, după ce îmi las capul în jos și mă analizez, nu văd nimic în neregulă la blugi și la helancă.

— Pot să te ajut cu ceva? întrebă din spatele tejghelei o doamnă cu părul cărunt prins la spate. Pari pierdută, scumpo.

— Nu.

Clatin din cap, începând să transpir sub privirile pătrunzătoare ale acestor clienți.

— Nu m-am pierdut. Voiam să iau micul-dejun.

Îmi frâng mâinile, dorindu-mi să nu-mi mai tremure.

Mă studiază în tăcere câteva secunde prelungi.

— În regulă! spune ea în cele din urmă. Așază-te la oricare dintre mese! Vin imediat.

Îmi târșâi pașii pe lângă mesele ocupate și mă strecor într-un separeu din colțul din spate. Abia mi-am lăsat fundul pe scaunul cu piele crăpată când discuțiile sunt reluate. Până în acest moment, nu mi-am dat seama ce tăcere era în sală. Îmi înclin bărbia așa încât părul să-mi ascundă fața, pentru că, deși discuțiile au redevenit animate, simt în continuare cum lumea se uită la mine.

Nu am mai simțit niciodată acest gen de atenție precaută, vizitând și trăind doar în orașe mari în care nimeni nici măcar nu clipește atunci când vede un străin.

Femeia care mi-a vorbit când am intrat se apropie și-mi întinde un meniu, bătând în coperta din plastic cu unghiile ei lungi, roșii și false.

— Nu ești de prin zonă.

E o afirmație, nu o întrebare, dar răspund oricum:

— Nu, tocmai m-am mutat în oraș.

Jur că în local se aude o exclamație colectivă!

— Te-ai mutat aici?

Mă studiază din cap până-n picioare. Nu mă judecă, cel puțin nu mi se pare așa. Are capul aplecat într-o parte și sprâncenele ridicate, părând mai degrabă perplexă mai mult decât orice altceva.

— În Parkerville?

Iau încetișor meniul pe care mi-l întinde în continuare și îl strâng la piept ca pe un scut.

— Da. Am cumpărat magazinul aflat mai jos pe stradă. A fost o consignație.

— A, da, încuviințează ea din cap. Am văzut că s-a vândut.

În jurul nostru, clienții murmură aprobator, trăgând în mod evident cu urechea la dialogul nostru. Umerii mi se lasă sub presiunea atenției.

— Totuși, nu știam că a fost cumpărat de cineva din afara orașului. Își pune o mână în șold, apoi adaugă: Ce te-a adus în Parkerville?

Îmi dreg glasul și hotărâsc să spun adevărul. Se știe că oamenii din orașele mici sunt băgăcioși, nu-i așa? Așa că oricum vor afla la un moment dat. Mai bine să afle de la mine.

— Am divorțat și aveam nevoie de o schimbare.

— Cum ai dat peste locul ăsta?

Răsuflu prelung, resemnându-mă să îndur acest interogatoriu. Dacă nu o fac, s-ar putea să nu mai mănânc niciodată. E clar că femeia asta nu se grăbește să-mi ia comanda.

— Am căutat foarte mult pe Google. Aveam nevoie de o schimbare. De un loc complet diferit, și ador apa. Mi s-a părut o alegere potrivită.

— Hmm!

Bate darabana în masă cu unghiile ei lungi și roșii.

— Nu plănuiești să pui la punct clădirea, apoi să o vinzi unei corporații din afara orașului, nu? Sau să faci apartamente de lux? Dacă despre asta e vorba, hai să-ți spun ceva: nu vrem să devenim oraș turistic. Ne plac lucrurile așa cum sunt.

Stomacul mi se strânge la auzul acuzației ei.

— Nu, ăsta nu e deloc planul meu.

E destul de nepoliticoasă, așa că ultimul lucru pe care îmi doresc să-l fac e să fiu deschisă în privința propriilor planuri, însă rămân fidelă ideii pe care am mers până acum: sinceritate totală. Am descifrat suficienți oameni de-a lungul anilor ca să știu că va fi în favoarea mea.

— Vreau să transform spațiul comercial într-un atelier de artă – un loc în care oamenii să poată veni să picteze și să deseneze, tot felul de lucruri din astea, iar eu voi locui în apartamentul de la etaj.

Se mai uită puțin la mine în timp ce pe față i se lățește un zâmbet.

— În acest caz, bine ai venit în Parkerville! Eu sunt Dolores. Ce să-ți aduc de băut?

Îmi las brațele pe masă și răsuflu ușurată, epuizată, dar recunoscătoare că inchiziția a luat sfârșit. Genul ăsta de confruntare e exact motivul pentru care am părăsit sălile de tribunal. Poate că mă pricep să-mi susțin cauza, dar asta nu înseamnă că îmi și place.

— Pentru început, o cafea cu lapte și zahăr ar fi minunată.

— Vine imediat!

Cu o ultimă darabană, dispare, mergând ață spre teighea după cafeaua mea.

Odată ce se retrage sunt reluate și discuțiile din jur.

Când se întoarce Dolores, tocmai m-am hotărât să-mi iau omletă cu legume, și, după ce dau comanda, îmi preparam cafeaua cu cantitățile corespunzătoare de lapte și zahăr. Prima înghițitură șovăitoare din cana aburindă e nirvana. Închid ochii și savurez gustul cafelei adevărate. Tentativa de cafea de la benzinării pe care am băut-o pe post de înlocuitor nu și-a făcut treaba. Strâng cana în palme și o las să mă încălzească din afară spre interior.

E ciudat să mă gândesc că acum sunt acasă. Acesta e începutul noii mele vieți. Cel mai mare risc pe care mi l-am asumat vreodată. Am lăsat în urmă o slujbă bine plătită și prietenii și familia pentru un viitor plin de incertitudini.

Chiar și așa, simt că e decizia corectă.

Aici e locul meu.

Cel puțin momentan.

Capitolul trei

SUNT DEJA ACOPERITĂ DE UN STRAT DE TRANSPIRAȚIE pe când târăsc afară al cincilea sac de gunoi pe ziua de azi. E o adevărată luptă să-l ridic și să-l trec peste marginea tomberonului care mi-a fost adus de dimineață. Sunt aici de o săptămână și abia dacă am reușit să fac vreun pic de ordine în dezastrul din atelier. Nu are sens să cer oferte de la constructori când spațiul e atât de aglomerat, încât e imposibil să distingî podelele sau mare parte din pereți. Aș fi putut angaja pe cineva să facă curățenie, dar încerc să am grijă la cheltuieli. O să mă coste destul de mult să scot locul ăsta la lumină, așa că voi face de una singură tot ce pot și o să-mi păstrez banii pentru proiectele mai importante.

Îmi scot mănușile de lucru, apoi îmi mișc degetele ca să le readuc la viață și îmi îndepărtiez părul de pe fruntea transpirată. În timp ce stau în fund pe bordură lângă tomberon, îmi acord un minut ca să înghit câteva guri de aer curat. Mirosul din clădire e mai mult decât greșos.

Mă las pe o parte și îmi scot telefonul din buzunarul de la spate, deloc surprinsă că nu am nicio notificare. Izzy e singura persoană din vechea mea viață care s-a deranjat să mă contacteze de când am plecat din California. Până și propria-mi mamă mă ignoră. De ce? Pentru că îl iubea pe Chase. Din perspectiva ei, *eu* sunt cea care a dat greș.

Nu i-am oferit ceea ce-și dorea, așa că a plecat să caute ceva mai bun.

„Ar fi trebuit să te străduiești mai mult. Să reparați asta!”

Aș fi făcut-o dacă aș fi putut, dar testele de sarcină negative se tot adunau, iar corpul meu mă dezamăgea – ne dezamăgea.

Nu am putut să rămân însărcinată, așa că și-a găsit pe cineva care a putut.

Secretara lui.

Ce clișeu idiot!

Am râs când mi-a zis. Un râs isteric, cu sughițuri. Dacă n-aș fi râs, aș fi plâns. Nu doar că ea îi poate oferi un copil, dar mai are și numai 25 de ani. N-ar fi trebuit să fiu atât de oarbă. Până la urmă, e bărbat. Însă am fost împreună destul de mult timp. A fost *cel mai bun* prieten al meu. Și apoi mi-a tras preșul de sub picioare. Mă înșela de câteva luni bune, iar eu fusesem prea pierdută în durerea de a încerca și a eșua să rămân însărcinată și mă îngropasem în muncă.

Apăs cu degetul mare și intru în aplicația de mesaje, unde aleg numele mamei. L-a citit pe cel pe care i l-am trimis dimineață, după ce am ajuns. A fost o scurtă dare de seamă, anunțând-o că am ajuns și că sunt bine. Nici măcar nu mi-a răspuns cu vreun emoticon aprobator.

La un moment dat o să treacă peste asta. Deși, în acest punct al vieții, nu sunt convinsă că-mi pasă. Prea mult timp am pus fericirea părinților mei mai presus de a mea. Ei sunt unicul motiv pentru care am devenit avocată. Nu am fost niciodată interesată de asta, însă ei m-au împins spre o carieră tradițională. Iar eu i-am lăsat s-o facă, pentru că voiam să fie mândri de mine. Nu mă înțelegeți greșit, mi-a plăcut Dreptul familial, dar nu asta era pasiunea mea.

Mă ridic în picioare și vâr telefonul înapoi în buzunar, după care îmi pun mânușile. Apoi trag aer în piept ca să-mi fac curaj, îmi îndrept umerii și mă întorc în zona periculoasă.

Poate că mama e îndreptățită să fie supărată pe mine. Treaba asta chiar *este* o nebunie. Habar n-am ce fac – să conduc o afacere, să predau cursuri de artă. Întotdeauna am fost o fire artistică, iar aceasta a fost zona mea de confort în copilărie. Visul meu era să merg la Facultatea de Arte, dar mi s-a spus mereu să aleg o carieră mai practică. Când am luat decizia să-mi dau demisia, ideea de a reveni la rădăcinile mele artistice mi-a liniștit sufletul cum nimic altceva nu avea s-o facă vreodată. Deși poate că e o idee nebunească, este alegerea potrivită pentru mine.

Iau un nou sac de gunoi și îl scutur, apoi adun de pe jos un morman de șervețele murdare și mototolite. Mișcarea deranjează un șoarece, făcând mica creatură să-mi treacă în viteză peste gheață. Țipătul care îmi erupe din gât e ilar de pițigăiat. Am văzut excrementele de șoareci. Știam că e foarte probabil să găsesc unul viu, dar a ști și a vedea sunt două lucruri total diferite. Inima îmi bubuie în piept.

Sună la deratizare! Adaug sarcina pe lista mentală ca să o pot trece mai târziu pe lista adevărată.

Expir și-mi las capul pe spate, începând să studiez grinzile vizibile care se încrucișează pe tavan. Locul ăsta chiar are o structură solidă. Are potențial. Merită. Astea sunt chestiile pe care mi le reamintesc zi de zi de la o vreme încoace.

Într-un final, toată munca asta va da roade.

— Ai dus toate alea înăuntru de una singură?

Sora mea a rămas cu gura căscată, studiind spațiul în timp ce țin telefonul întins și îl rotesc, prezentându-i apartamentul.

— Ăăă... oarecum.

Ridică dintr-o sprânceană în vreme ce eu apăs pe ecran ca să inversez camera.

— Ce vrea să însemne „oarecum”?

Proptesc telefonul pe recipientul cu zahăr de pe blatul din bucătărie și îmi iau cana de cafea. Închid ochii și-mi silesc umerii să se relaxeze, apoi iau o înghițitură generoasă.

— Câțiva localnici au văzut că mă chinui și mi-au dat o mână de ajutor.

Cu un râset puternic, Izzy își ia în brațe cățelul mic, alb și pufos. Este un bichon maltez pe nume Wonton.

— Asta nu s-ar întâmpla niciodată în LA. E mai probabil să fii jefuită decât să primești ajutor.

— Din nefericire, e adevărat.

Iau încă o gură de cafea făcută la aparatul meu Nespresso – o amintire a trecutului.

— Locul ăsta e drăguț, continuă ea. Ce planuri ai pentru el?

Mă uit peste umăr la peretele gol din spatele meu.

— Mă gândeam ca acolo să pun un tapet fistichiu. Tot apartamentul are nevoie de o zugrăveală, și e musai să schimb podelele.

Apartamentul e într-o stare mult mai bună decât magazinul de jos, dar are nevoie de mai multe modernizări decât credeam inițial. Baia e un dezastru de neimaginat. Presiunea apei e groaznică și bazinul toaletei funcționează doar jumătate din timp. Sunt destul de sigură că ceea ce am crezut la început că e un model pe pereții placați cu faianță e, de fapt, mucegai. Probabil că stau într-un loc care reprezintă o amenințare completă la adresa propriei sănătăți. Așadar, nu numai că va trebui să obțin oferte de la constructori pentru renovarea de la parter, ci am hotărât că la fel de bine aș putea să mă apuc de lucrări și aici, în loc să mai aștept. Plănuiesc să rămân multă vreme de-acum încolo, așa că spațiul acesta trebuie să fie locuibil. Și, dacă hotărâsc vreodată să-l închiriez, cu siguranță nu o pot face cu el în starea asta.

— O să fie foarte drăguț când o să termini cu toate.

Fie se prefacă de dragul meu, fie ea chiar vede cu adevărat potențialul.

— Zi-mi când pot să vin în vizită!

Mă umflă râsul.

— O să dureze ceva.

Lista mea cu lucruri de făcut e infinită.

— Pot oricând să vin și să stau la hotel.

— Aici nu există hoteluri.

Cel puțin, nu genul cu care e ea obișnuită.

— Există un motel ce pare scos dintr-un film horror și o pensiune. Atât.

— Uau, o pensiune?

Aplaudă cu lăbuțele lui Wonton.

— Pare drăguț. Poate aș putea face un vlog de acolo.

— Chiar crezi că urmăritorii tăi ar vrea să vadă acest loc? Parkerville nu e chiar o destinație ideală.

Eu cred că e drăguț și idilic, dar asta nu înseamnă că și ceilalți vor fi de aceeași părere.

Ridică dintr-un umăr.

— Conținutul e conținut. Pot transforma orice loc într-o destinație. Doar știi asta. Dar gata cu mine! Ai ceva planuri interesante pentru weekend?

Pufnesc în răs.

— Planuri? Izzy, nu mi-am mai făcut planuri dinainte să mă mărit!

Îl lasă jos pe Wonton, care dă din coadă, și se apropie de telefon.

— Îmi ești datoare. E vineri, ieși în oraș în seara asta! Fă ceva nebunesc!

— Ceva nebunesc?

Mă duc la chiuveță cu cana goală de cafea ca să o clătesc.

— Cum ar fi?

— Nu știu. Mergi într-un bar! Sărută un necunoscut arătos! Ieși în lume, Via! Trăiește-ți viața! O meriți.

Mă *gândisem* să ies în oraș în seara asta, dar n-am cum să nu mă simt ciudat. Nu cunosc pe nimeni din oraș, iar ideea de a re trăi experiența de la restaurant îmi provoacă transpirații reci. La vreo 20 de minute de-aici se află un oraș mai mare. M-aș putea duce acolo.

Inima îmi tresaltă ușor la ideea de a ieși în oraș. Am o viață solitară de când am ajuns în Parkerville.

— Poate că o s-o fac.

Zâmbetul lui Izzy e aproape orbitor.

— Fără niciun „poate”. Te duci! Încă mai ai rochia aia verde, nu? Știi de care zic?

Bineînțeles că știi! Am cumpărat-o când eram cu ea. Intenția mea era s-o port la aniversarea mea. Doar că, până a venit ziua cu pricina, eu și Chase ne despărțiserăm deja.

— Am păstrat-o, recunosc, lăsându-mi bărbia în piept.

A fost scumpă, deci probabil că ar fi trebuit să o returnez, dar e superbă. M-am gândit la asta, însă, în cele din urmă, nu m-am putut despărți de ea. Încă nu am avut ocazia, dar merit să o port. Să-l ia naiba pe nenorocitul de Chase!

— Bun!

Rânjește, frecându-și palmele ca un răufăcător într-un film prost cu supereroi.

— Îmbracă-te cu ea! Îți face țâțele să arate grozav.

— Izzy! hohotesc.

— Ce? Doar spun adevărul! Dacă n-ai fi sora mea, aș sta numai cu nasul în decolteul tău când porți rochia aia.

Îmi îngrop fața în palme și îmi înăbuș un râset. Încearcă doar să mă înveselească. Chase a alungat orice urmă de încredere în mine. Uneori, în cele mai proaste momente, încă îi mai aud în minte vocea spunându-mi că nu mai e atras de mine.

— Nu da bir cu fugiții, Via! Vorbesc serios!

— Bine! cedez, adunându-mi șuvițele lungi de păr brunet într-o coadă la spate, după care o prind cu un elastic și o strâng. O să mă duc.

Dansează de bucurie, apoi flutură din deget spre cameră.

— O să știi dacă nu te duci! O să urmăresc locația telefonului tău!

— Bine, desperato!

— Să te distrezi, Via! Asta e tot ce îți cer. O meriți.

„Distracție.” Nu sunt sigură că mai știu ce înseamnă asta.

După divorț, decid să mă mult în celălalt
capăt al țării, departe de familie și de prieteni,
hotărâtă să o iau de la capăt.

Însă nu mă aștept să dau peste el.

Ar trebui să fie o aventură de-o noapte,
dar soarta are alte planuri.

Următoarea dată când ne intersectăm e pentru că
am ieșit la întâlnire cu *tatăl lui*.

Întotdeauna am crezut în puterea dorințelor
pe care ți le pui la 11:11, însă, de data asta,
capăt un pic mai mult decât am cerut, și asta
pentru că m-am îndrăgostit de un tip care este
cu 11 ani mai tânăr decât mine.

Reid este tot ce nu ar trebui să îmi doresc
și tot ceea ce am nevoie.

Întrebarea care se pune este următoarea: sunt oare
dornică să îmi deschid inima în fața lui? Sau sunt
condamnata să îmi las trecutul să mă țină pe loc?

„Tot ceea ce caut într-o carte (o intrigă
interesantă, personaje simpatice care se dezvoltă,
romantism, înflăcărare, tensiune și, desigur, pasiune
cât cuprinde) am găsit în romanul acesta.”

The Book Rambling Nerd

18+

ISBN: 978-606-088-655-6

9 786060 886556

www.edituracorint.ro